

Jeho záře prosvětlovala cestu a já následovala jeho kroky. Nevím, jak dlouho jsme šli, jako by neexistoval čas. V jednu chvíli se cesta zdála nekonečnou a vzápětí jsem měla pocit, jako bychom ušli teprve pár metrů. Občas jsem se musela zastavit, abych získala ztracenou rovnováhu a mohla v cestě pokračovat. Měla jsem totiž místy pocit, že se mě pokouší polapit neviditelný vír, který kolem mě nebezpečně kroužil a strhával mě z cesty. Můj průvodce, jako by to vytušil, vždy na chvíli zastavil a jen co jsem našla stabilitu, znovu vykročil na cestu. V jednu chvíli, kdy byl proud vzduchu opravdu silný, se ke mně otočil a zahleděl se mi hluboce do očí. Měl je překrásně modrozelené. Panenky se mu při pohledu na mne výrazně rozšířily a já si všimla tisíce zářivých světélek, které je prozařovaly jako hvězdy noční oblohu. Pohled do jeho očí mě držel nohama na zemi.

„Stále tě volá tvé tělo,“ řekl mi s pozoruhodnou naléhavostí v hlase.

„Jak mě může volat? Vždyť je mrtvé,“ nechápala jsem.

„Ne tak docela,“ odvětil. „Opravdu se nechceš vrátit zpátky?“

Byla jsem zmatená. Co to znamená „ne tak docela“? Vždyť jsem přece viděla, že jsem mrtvá a teď jsem tady. Jak by mě mé tělo mohlo volat zpět? Vzal mě s sebou a došli jsme přece už tak daleko. Jak bych mohla slyšet volání svého těla a co s tím má společného ten vír, který se mě neustále snaží uchvátit?

Znovu mi položil své dlaně na ramena a zadíval se mi tázavě do tváře. „Pořád máš ještě čas. Nechceš si to rozmyslet? Nemusíš to podstupovat.“

„Ale já se vrátit nechci, chci tady zůstat s tebou. Říkal jsi, že můžu jít s tebou.“

„To ano, ale také jsem říkal, že se později budeš muset vrátit.“

Těmito slovy mě znovu vrátil do reality, ať už v tuhle chvíli byla skutečnost jakákoliv, nebyla taková, jakou jsem ji znala dřív. Nic nebylo jako dřív. Byla jsem v lese s neznámým cizincem, který mě kamsi vedl. Moje tělo zůstalo ležet pod převráceným vrakem vozu a já ani nevěděla, jestli jsem doopravdy mrtvá, nebo ne.

Vrátit se do těla... Ale kdy a jak? Jak dlouho to celé může trvat? A jak dlouho tam to moje tělo vydrží ležet? Určitě přijede někdo na pomoc, naloží mé tělo a odvezou ho někam, kde ho možná už nikdy nenajdu.

Viděla jsem, že se pousmál.

„Ty mi čteš myšlenky?“

„Ano a teď jsi mě trochu pobavila,“ odpověděl a koutky mu lehce cukaly.

Nepřipadalo mi to ani trochu vtipné. Cítila jsem se v tu chvíli v obrovské nevýhodě. Vycítil mé pocity a omluvil se mi.

„Musíme pokračovat dál, je před námi ještě dlouhá cesta. Vyšli svému tělu signál, že se vrátíš, pak ty víry ustanou.“

Udělal jsem, co řekl, pomyslela si, že se vrátím a poslala tu myšlenku směrem, odkud jsme přišli. Pak jsem dál v jeho stopách šla krok za krokem.

Les byl pokryt sametovou tmou a jen sem tam do ticha pronikl zpěv nočního ptáka. Vzduch byl prochnut dřevitou, jemně nasládlou vůní borovicové pryskyřice. Zhluboka jsem se nadechla a cítila, jak mi svěží vůně zaplavuje celé tělo. A pak najednou ke mně začaly přicházet informace o léčivých účincích borovice. Informace, o kterých jsem dřív neměla ani ponětí.

Je protizánětlivá, tlumí bolest, uvolňuje dýchání. Odvar z mladých šištic a výhonků stahuje lůno nebo vyhřezlou dělohu. Při